

קָרִיאָה שַׁמַע (ד) עָם הַבְּּרָכוֹת: גֹּ הֹבֶדֶר הַבְּּרֶכוֹת אֵינוֹ מְעַבֵּב, *שֶׁאָם הָקְדִּים (ה) שְׁנָיָה לְרָאשׁוֹנָה (ו) יָצֶא יְדֵי חוֹבָה ז היקפות ורבט יונה ז בעל הלכות גדולות ברכות בננה אומרים שאין מצות צריכות בננה אומרים (ח) שצריכות בננה (ט) אלצאת בעשיר

משנה ברורה

וְכֹוּ׳. רוֹצֶה לוֹמֵר, (ג) אַף־עַל־גָּב דְאֵינֶן מְעַכְּבוֹת לֹקְרִיאַת שְׁמַע וְיוֹצֵא

יְדֵי חוֹבָת קָרִיאַת שָׁמַע אַף אָם לֹא בַּרַךְּ כְּלֶל, מְכֶּל מָקוֹם יְדֵי חוֹבָת

בָּרָכוֹת לֹא יָצֵא, וְיָכוֹל לְכַרַךְּ בִּלֹא קְרִיאַת שָׁמֵע, כִּי לֹא נִתְקְנוּ דַוְקָא עַל

קריאַת שָׁמַע, שֶׁאֵין מְבָרֵךְ ״אֲשֶׁר קִּדְּשֶׁנוּ בְּמְצְוֹתָיו וְצְוָנוּ״ֹ(ד) עִב

הַבַּרַכוֹת. (ד) כְּדֵי לַעֵמֹד בַּתְפַלָּה מְתּוֹךְ דְּבְרֵי־תוֹרָה, (ה) וּקְרִיאַת שְׁמַע

זוֹ נֶחְשֶׁבֶת כְּקוֹרֵא בַּתוֹרָה ּ בֹּ (ה) שְׁנָיָה לְרָאשׁוֹנָה. וְהוּא הַדִּין

וו) אָם אָמֶר בּּרְכַּת ״אֶמֶת וְיַצִּיב״ קֹדֶם קְרִיאַת שָׁמַע, אוֹ שֶׁאַלוּ הַבּּרָכוֹת

אָמַר אַחַר קְרִיאַת שָׁמַע, (ז) אוֹ אֲפָלוּ אַחַר הַתְּפָלָה: (וֹ) יָצֶא. בְּּדִיצְבַד.

וְאָם בֵּרָהְ בְּרָכָה אַחַת וּשְׁנָיָה לֹא בֵּרַהְ כְּלֶל, יוֹצֵא מִיהָא יְדֵי חוֹבָתוֹ

בְּהָהִיא שֶׁבֵּרְדְּכֹּ. רְעַיֵּן בְּבֵאוּר הַלְּכָה: דֹ (ז) וֵשׁ אוֹמְרִים, דִּע דּלְפִי

הַמָּתְבָּאֵר מִן הַפּּוֹסְקִים, שְׁנֵי כַנָּנוֹת יֵשׁ לַמְצְוָה: אַחַת, בּנָנַת הַלֹּב

לַמְצָּוָה עַצְמָה, וְשֵׁנִית, כַּוָּנָה לָצֵאת בָּה, דְּהָיְנוּ שֶׁיְכַוּן לְקַיֵּם בָּוָה כַּאֲשֶׁר

צָנָה ה׳, כְּמוֹ שֶׁבֶּתַב הַבַּ״ח בְסִימִן ח. וְכַנַנַת הָמִצְוָה שֶׁנִּזְכָּר בְּזֶה הַסָּצִיף

אִין תָּלוּי כְּלֶל בְּכַנַנַת הַלֵּב לַמִּצְוָה עַצְמָה, שֶׁיְכָוַן בְּלְבּוֹ לְמָה שָׁהוּא

מוציא מפּיו וְאַל יְהַרָהֵר בְּלְבּוֹ לְרָבֶר אַחֵר, כְּגוֹן בִּקְריאַת שְׁמַע וּתְפַּלְּה

וּבַרְכַּת־הַמְּזוֹן וִקְדּוּשׁ וְכַדּוֹמֶה, דְּזָה לְכַלֵּי עַלְמָא לְכַתְּחַלֵּה מִצְוָה שִׁיְכְנַּוֹ

בְּלִבּוֹ, וּבְדִיעֲבַד אָם לֹא כִּוַן יָצָא, לְבַד מְפָּסוּק רְאשׁוֹן שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע

וּבְרָכַּת אַבוֹת שֵׁל תִּפְלָה, כְּמוֹ שֵׁמְבֹאָר לְקַמֶּן; רַק שֶׁמְּחֻלְּקִים בְּעִנְיַן אַם

חַיָּב לְכַנֵּן קְרֶם שֶׁמַּתְחִיל הַמְּצְנָה לָצֵאת בַּצֵשִׁיַת אוֹתָה הַמִּצְנָה 6). וּלְמִצְנָה

מן הַמֶּבְחָר כָּלֵי עַלְמָא מוֹדִים דְּצָרִיךְ כַּוְנָה, כִּדְאִיתָא בִּנְדָרִים: רַבִּי

אַלִּיעֶזֶר בֶּן צָדוֹק אוֹמֶר: עַשֵּה דְכָרִים לְשֵׁם פּוֹעֵלֶם, וְנָאֱמֶר ״וַתְהִי

יִרְאָתָם אֹתִי מִצְוָת אַנְשִׁים מִלְמָּדָה", וּכְמוֹ שַׁכָּתַב הַגְּרָ"א עַל הָא

דְּאִיתָא בְּסִימֶן ח, עַיֵן שֶׁםיֹ): (ח) שַׁצְּרִיכוֹת כַּנָּנָהְּּּּ). וְאָם לֹא כִּוַן לַצֵּאת יְרֵי חוֹכָתוֹ בַּצְשִׂיָּת הַמִּצְנָה לֹא יָצָא מִן הַתּוֹרָה, וְצָרִיךְּ לַחֲוֹר וְלַצְשׁוֹתָה.

וַאָפָלוּ אָם סָפַק לוֹ אָם כַּוַּן, אָם הוּא מִצְוָה דְאוֹרַיְתָא, סְפַּקָא לְחַמְרָא,

כֵּן כַּתַב הַפּרִי־מגַדִים בַּסִימָן תקפט, עַיַן שָׁם. וְנִרְאָה לִי דְּלֹא יְבָרַךְּ אָז

עַל הַמִּצְוָה, דְּבְלָאו הָכֵי יֵשׁ כַּמָּה דֵעוֹת בְּעִנְיַן הַבְּרָכָה אֲפִלוּ אִם וַדָּאי

לא פּוַן בָּרְאשׁוֹנָה: (ט) לַצֵּאַת. לְפִּיכֶךְ הַתּוֹקַעַ לְהַתְּלַמֵּד, אוֹ הַמְבָרַךְּ

בּרְכַּת־הַמָּזוֹן עַם קָטַנִּים לְחַנְּכָם בְּמִצְוֹת וְהוּא הָיָה גַם־בֵּן חַיָּב בְּבְּרְכַּת־

הַמָּזוֹן, וְשָׁכַח אָז לְהַתַּכָּוַן לָצֵאת כָּה גַּם־כֵּן עַבוּר עַצְמוֹ, וְכֵן כְּהַאי גַּוְנָא

בָּכָל הַמַּצְוֹת שֶׁצֲשָׂאָם לְשׁוּם אֵיזֶה עַנְיָן, לֹא יָצָא יְדֵי חוֹבָתוֹ. וְעַיֵּן בְּטַ״ז

בְּסִימֶן תפט שֶׁמּוּכָח מִדְּבָרָיו דְּהַמְבָרֵךְּ עִם קְטָנִּים הַנַּ״לֹ לֹא יָצָא אֲפָלֹוּ

מְּכָרַךְּ בִּרְכוֹת ק״שׁ וּמָצָא עַצְמוֹ בְּהַגָּדוֹל וְנִסְתַּפֵּק לוֹ אִי אָאֵי בִּשֵׁם אַרְשְׁדְּ יַפֹר מַצְשַׁה מְרָיָם, הְּכִירָת מְצְרִים יְכָוּן בְּבָּרְשָׁת צִיצִית בַּפְּסוּק אַנִי ה׳ אַלֹחֵיכִם אַשֶּר הוצאהִי אָהְכֶס מַאָרֶץ מִצְרַיִם, עכ״ל. וְכַתַב הַמֹ״א שֶׁצֶּרִיןְ ג״כ לְכָוּן זָכוֹר הַּגָּרוֹל בָּטָחָנוּ שֶׁבַּאַהָבָת עוֹלָם אוֹ בַּהָגָבּוֹר וְהַנוֹרָא קַרוֹשׁ הוּא שֶׁבְּבַרְכָּת יוֹצֵר אַת אַשֶּׁר הַקְצַפְהָּ אָת ה׳ אֱלֹהֶיךְ וְגוֹ׳ וִיכָּוּן זֶה בְּאַמְרוֹ ׳בְּאַהָבָה׳ לְאַפּוּקִי בְּאוֹתוֹ אור, חוזר לְבְרֶכָה רָאשׁוֹנָה, פְּרִי־הָאָרֶץ חַלָּק א״ח סִימֶן ג, אַבֶּל בַּתְשׁוּבַה גּנַּת־ ורדים חלק א״ה כְּלֵל א סִימָן יא בָּסָק שׁאַינוֹ חוֹוַר לְבְרַכָה ראשוֹנָה דּסְפַּר פַּעָם שֶׁלֹא הָוָה בְּאַהֲבָה ע״ש. וְקֹדֶם ק״ש יְכַנּן לְקָיֵם מ״ע שֶׁל ק״ש. מי שֶׁהָנה

בַּאוּר הַלָּכָה

לְדָשֶׁת רָבְּ הָאִי הַפְּדֶר אֵינוֹ מְצַבָּב בְּלֵל, וּמְבֵּיוָן שָחוֹזֵר אָחָר קְרִיאַת שְׁמֶע הַבְּרָכוֹת וַצָּא יְדִי חוֹבת קריאת שָׁמֶע כָּתְקּוּנָה, צָיֵן בְּבֵית־יוֹפַף (ווֹדֹקק לוֹמֶר דְּוָהְ דְוַקָּא אָכ הָיָה אַז בַּדְעַתּוֹ הַּכָּף לְבָּרַךְּ הַבְּּרָכוֹת, וְזָה אַיְרֵי בִּלֹא הָיָה בַּדְעַתוֹן; וְעוֹד, הֵלֹא הַבִּית־יוֹסָף סוֹבֶר רַאֲפְלֹּוּ לרַצַּת רַב הַאִי בְּנַחִיד יוֹצֵא, וְהַשְּׁלְהָן־צָּרוּהְ אִינוֹ מְחַלַּקְ בַּרְבָרִיוֹ. וְהַאֶּמֶת בְּמוֹ שְׁהָעַתְּקְמִי בפנים בשם הגָּרָ״א. וּלְבִּי וָה אַפִּלוּ אָם קָרָא קְרִיאָת שָׁמַע בּתוֹף ג׳ שָׁעוֹת וְהַבּרָכוֹת הוּא מְבָרַךְּ אַחָר ג' שְׁעוֹת, אַפְּלוּ הָכִי צָרִיךְּ לְקְרוֹת עוֹד הַפָּעָם קְרִיאָת שְׁמַע, כְּמוֹ שֶׁהָבִיא הַגָּנִ״א דָּבֶר זָה מִן הַיְרוּשַׁלְמִי, עַזֵן שָׁם, דְּלֹא כְּהַבְּרִי־מְגָּרִים בְּאַשֶׁל־אַבְרָהָם בְּסָצִיף־קְטְן א: * שָׁאָם הַקְּדִּים וְכוּ׳. עַיַּן בְּמִשְׁנָה בְּרוּרָה בַּסְעִיף־קַטְן וּ בִּמָה שָׁכְּתַבְנוּ וְאָם בַּרַךְ וְכִיּ׳; דְּלֹא מַבַּצִי לְדָצַת הַשָּׁלְחָן־צֶרוּדְּ שְׁפָּסֶק בְּסָעִיףְ בּ דְּבָרְכוֹת אֵיןְ מְעָבָּבוֹת לְקְרִיאָת שַּמָע, דְּלֹא כָּרֶב הָאי, בְּוַדָּאי אַין מְעָכְבוֹת זוֹ אָת זוֹ נְּם־כַּוְ, כְּמוֹ שֶׁכָּתָב בְּבֵית־יוֹסֵךְ: וַאַפָּלוּ לְדַעַת רָב הָאִי שַׁפּוֹבֶר דְּבָרָכוֹת מַעַכּבוֹת זוֹ אַת זוֹ. הָיְנוּ דָוְקָא בְּצְבּוּר וְלֹא בְּיָחִיד. כמו שכתב בביתייוסף. ואף שהב"ח והפרישה פליגי על הביתייוסף ברעת הטור בדברי רָב הָאִי וְסוּבְרִים דְּשָׁנָה יָחִיד לֹצבּוּר, אֲכָל כְּבֶּר הְסְכִּים הַדַּרְכִי־מֹשֶׁה הַאָּרֹךְ וְהַלְּחְבּר הַמּוּדוֹת וָהַשִּ"ז וְהַגֹּרָ"א בְּפַרוּשׁ הַבִּית־יוֹפֵף. וְעֵיַן בְּמְשַׁבְּצוֹת־וָהָב בַּסְעִיף־קָטָן א: * יַשׁ אומרים שָאַין מְצוֹת צָרִיכוֹת כַּוָנָה. פון אס הוא עושה בעצמו ואין מתכּנן לצאת בָּה דֵי חוֹבָה וּבִין אָם שָׁמָע מַאָּחָר, בָּגוֹן מְגַלָּה וְשׁוֹפֶר, וְלֹא הַתְּבְּוֹן בַּהָשְׁמִיבָּה לְצֵאת בָּה יְדֵי חוֹבָת הָמִצוָה (ב"י רו"ג ורי"ט). והוא הָדִין בַּכָל מצוֹת הָהַלֹּדִיוֹת בָּאֲמִירָה כַּגוֹן קְרִיאָת שָׁמָע וּברַכָּת־הָמָּזוֹן. וְיַשׁ אוֹמָרִים דְּבָדָבָר שְׁאֵין בּוֹ אֵלָא אַמִירָה לֹכַלֵּי עַלְמָא צָרִיכָה בּוְיָה, בית־יוֹפַף סִיכָּן תקפט. וְהָנֵי מְלֵּי שָׁמְּכָנֵן לְפָּעֻלָה זוֹ שֶׁהוּא עוֹשֶׂה רֵק שֶׁאֵין מְכָנַן לְצָאת פָּנֶה יְדִי הַפּצְוָה, כְּגוֹן בְּעָנָכֵן תְּקִיעוֹת שְׁתּוֹקַכֵּ לְשִׁיר אוֹ לְהַתְּלָפֹּד וְכַדּוֹמָה בַשֹאָר הָפּצְוֹת, אָבָל אָם הוּא מתעפק בִּעָלְמָא וּקְפֵּילָא עַלָה הָמָּצְוָה בְּיָדוֹ, בְּגוֹן שְׁנוֹפַּהְ בְּשׁוֹפֶר וְעַלָה הָּקִיצָה בְיָדוֹ וּכָהָאִי צָּונָא בַשְׁאָר הָמָצִוֹת, לְכַלֵי עָלְמָא לֹא יָצָא, רַמְבַ״ן בְּמִלְחַמוֹת בְּרֹאשׁ־ השנה ושיטה מקבצת ברכות י"ג צמור א, זכהאי גונא מוכה מפלמידי רבנו יונה במה שָּפֶּתַב בְּעָנָן קּוֹרָא לְהַגִּיהָ, עַיַן שָׁם. וְדַע עוד, דְּדְוָקָא אם הוּא יוֹדָע שהוּא חָיָב עֲרַוֹן בִּמצוָה זוֹ שֶׁהוֹא עוֹשֶׁה, אֲבָל אָם הוּא סָבוּר שָהוּא בְּטוּר מִמַנָּה, בָגוֹן שׁנָטֶל לוּלָב בִּיוֹם א' דַּסַכּוֹת וְקַסָּבֶר שָׁחוּא שָרֶב סָכּוֹת אוֹ שָׁבֶּסָבֶר שְׁלוּלְב זֶה בְּסוּל הוּא, לְבַלֵּי עַלְמָא לֹא וצא, דראוה מפה שפתוב בסימן תעה סעיף ד. דאם הוה סבור שהוא הל או שאין זו מַצָּה לֹא יָצָא יְדִי חוֹבָתוֹ, וַהָּרִי בִּמִידִי דַאַבִילָה שְׁאֵין מִהְפָּוַן כְּמִי, כְמוֹ שֶׁפָּתַב הּמָּגוְ־אַבְּרָהָם שָׁם, וָאַף־עַל־פּרכָן לֹא יָצָא. וְאַין לוֹמָר דְּאַף־עַל־פּרכן יַשׁ לְּדְחוֹת, דְּשָׁם הוא לפי מאי דְּפַּסְקִינָן בְּצַלְמָא מִצְוֹת צְּרִיכוֹת כָּנָנָה, וְרַק בְּצְּנְיְנֵי אֲכִילָה מָחֲמָת הָהַנָּאָה שְּנָהָנָה לֹא נִיכָל לֹבָשֶׁל עֲשִׂיֵתוֹ בָּאָלוּ לֹא עָטָה וְנָחְשֶׁב הַהָּבֶר בְּאַלוּ מִהְכַּנַן, וְעַל־בּן אַמְרִינַן דאָם לא וָדֶע שׁהַיּוֹם פָּסָח לא נוּכָל לוֹמֶר עַלָּיו כָּאלוּ הַתְּכָּוּן. מָה שָׁאַין כָּן אָם נאמָר דְּמְצֵוֹת אֵין צְרִיכוֹת כָּנָנָה בְּשׁוֹם פָּעָם גַּם בִּכְהָאִי גַּוְנָא יָצָא, דְּזֶה אֵינוֹ, דְּהָלֹא בַרְ״ן בְּרֹאשׁ־ השנה מביא ראנה לדין זה, דאי לאו הכי לכה לה לאבוה דשמואל למנקט בפאוהו פַּרְסִיִּים, לְאַשְׁמִעִינָן יוֹתָר רְבוּתָא רַאַפּלוּ בַּחָד מָהָנֵי גַוְנִי יַנָא, וְאָם־בָּן עֲדִין תִּקְשֵׁי לְפִּי מָה דאָמר רָכָא שָׁם וֹאת אוֹמֶרֶת וְכֹּוּ׳ דְּקַסְבֶר מְצוֹת אֵין צַרְיכוֹת בָּוּנָה, אֶלֶא וַדְּאִי דְּאַפּלוּ אֵין צריכות פַּתָּה, בַּכְהָאי בָּוֹנֶא לֹא יָצָא. וְצַרִיךְ עִיּוּן בַּרוֹל עַל הָרֶב בָּעַל הַלְבוֹט שָם דְּמָפִּיק שם טעם לְרִין זָה דָמצוֹת צַרִיכוֹת פַּנָנָה⁹), ובמתפון בפרוש שלא לְצֵאת, לְכַלֵּי עַלְמָא לֹא יַנְאַ¹⁰), בַּית־יוֹפַף בְּסִימָן תקפט: * וְיֵשׁ אוֹמְרִים שָּצְרִיכוֹת כָּנָנָה. בַּרוּט, מָן הַתּוֹרָה, בַּן

לָמָאן דְּאָמֵר מִצְוֹת אֵין צְרִיכוֹת כַּנָּנָה, דְּהָוֵי כִּמְכַוּן בְּפַרוּשׁ שֶׁלֹא לְצֵאת. (מ) וְאָם כַּוָנַתוֹ בַּעֲשִׂיַת הַמִּצְוָה לְשׁוּם אֵיזֶה עִנְיָן וְגָם לְצֵאת בָּה פָּתָב הַנִשְּפֶים לְהָדָיִא בפּסָחִים דָף קִיד ע״ב ד״ה אָף־עָּדֹיְצָב, וְכַן מְשְׁמֶע בְּשְׁטָה דְּסִגּוָא בַרֹאש־הָשְׁנָה דְּךְ כֹח ע״ב בְּנָּמְרָא בְּרָאביְוֹ תְּרִעָּה בְּרָאוֹרְיְתָא. וכן כתב הלבוש וישארי אהרונים. דלא כהפריי מגדים שפקהפק בזה. זרע דכל זה הוא בשארי הפצות, אכל מצוה החלוי באכילה. בגדת כבית הפיו הפיות הפיות אכילת בדת בּפָפָה בַּלִילָה ראשוֹנָה, הַעָּת הַשָּׁלָחָן־עָרוּדְ לָקַפָּן בְּסִיקוֹ תעה סעיד ד דְיַצָּא בְּדִיעָבֶד אָפְלוּ אִם לֹא כִּוּן, וְהַבָּ״ח מַחְסִיר שֶׁם בָּנָה, עַיַן שֶׁם. וְעַיַן בְּבִּ״ח ובפְרִי־מְגַדִים בְּסִיקּן ח יקדיטן תרכה דמשמע מדבריקם דמצות ציצית ופפה הפגצה בקם לצפובא במו בשאר הפצות 11), ולפי זה אם קראיהו לתורה ולוקה טליתו או טלית הקהל לצלות לביקה, שאו זמנו פָהוּל ומפּסָבָא אַינו סְבָּנֵן אַז בּלְכִישָׁהוֹ לְצָיֶם הַפּצוָה־שָּפָה שֶל ציצית, מפּילָא עובר בָּוָה עַל הפּצוַת־שַשׁה 12, אם לֹא בְּשָׁפְכָּוּן לְשׁם מצוָה וְאֵז יוּכְל לְבַרֶּךְ בּס־בּוּן: וְהַעּוֹלָם אֵינָם נוְהָרִין בָּנָה, וֹאוֹלִי שִׁשְּׁעָם דְּבָּיַן שָׁאַין רוֹצָה לְלָבֹשׁ אָז אָת הָשִּלִּיה, וְאִינוֹ לוֹבָשׁו אָלָא סִפּנִי כבוֹד הַתּוֹרָה לְשְׁצָה אָלָה, אֵין זֶה לבִישָׁה הַמְחַיָּבתוֹ בּצִיצִית, הּוּמְיָא הְטִי שְׁלוֹבָשׁ לְּבָשׁו אָלָא סִפּנִי כבוֹד הַתּוֹרָה לְשְׁצָה אָלָה. אֵין זֶה לבִישָׁה הַמְּיָבתוֹ בּצִיצִית, הּוּמְיָא הְטִי שְׁלוֹבָשׁ לְהָבְשׁוֹ הְלְבָּוֹנָה סְבָּתוֹ שְׁפָּטוּר אַז מִשִּׁדֶּת. וְשַׁצֶּה הַיִּעוֹצָה, וְלֶשֶׁשוֹת כְּמוֹ שְׁכָּתֶב הַשְׁצֵבֶרִי אָפָרָוֶם, הַבָּאתי אָת דְּבָרְיוֹ לְצֵּיל בְּסִימָן יד הָפִינִרף. בְּפְעוֹךְ אַטן ט פָּכָה שְּפָּמָבנו הָמַמְבָרֶךְ עָם הַקָּטָנִים לֹא נַצָּא יְדֵי הוֹבֶּתוֹ. וְאַרְ־עָל־פּי־כן נַרְאָה לִי הִאם לֹא אָכֶל פְּדִי שְׁבִיעָה. הְאַז היִּהַב בּרָכְּת־הַמְּהוֹן שְׁלוֹ הוּא מְדְרָבָּן, אָפְשֶׁר דְיַט לְסֹמְּדְ ברישבר על דעת הרדב"ו. שפפה ממאמרונים הספימו לדבריו דכמעוה דרפנו אין צריף פונה לצאת ואין צריף למור ולברף. ואף המש"ו פמב דוה מוי פפכון שלא לצאת. ומביא לוה ואנה סדבני סואיש, המוס, הסואיש וסרייף לשישתהו הסבירא להו מעלמא מצות צריכות פונה. במל שבמב הואיש בואשה שנה, אבל למאן הסבירא לה מצות אין צריכות פונה. איסא הכי גמי דיצא קסו תוקצ להחלפה, ובלאו הכי ראנתו צריף שיון פדול כמו שהקשה עליו היר־אפרים והאליה רפה. עין שם. ולכתחלה, מי שיש עליו הייב ברכת־הפדון

ורוצה לכוף עם קטנים לחנכם. ותנהג באחת משפום, או שיכון לצאת פנה גם כן עבור עצמו ויוצא פנה, כמו שפתבנו במשנה ברונה בשם האלוה רבה. או שיכון בפרוש שלא שער הַצִּיוּן

(2) הַגָּרִי״א ופָּרִי״מָגָדִים: (7) הַגָּרִ״א פָשֶׁס הַיִּרוּשֶׁלְסִי: (ס) לְבוּש: (۱) פְּרִישָׁה ופְּרִי־מָגָדִים: (1) סָגַן־אָבְרָהָס בְּסִימְן גַסְ, סְעִיף־קָטֶן אַ וְּבְרָכוֹת י״ב ע״א: (ס) אַלֹיָה רָפָּה בּסִימְן תקפּט:

משנ"ב ס"ה ג פי לא נתקנו דוקא בָּמֶצְוֹתֶיו וְצְנָנוֹ״״״). 3) וכן לענין זמן בו שהטעם שזמנן הוא קריאת שמע שזמנד לומר את הברכות קריאת שמע, שהו ומטעם זה גם כתנ אהבה רבה׳ קודב הברכה לקריאת ש י הש״ץ ולא יצטרך אמנם, בביה"ל לק דעת הר״ש בן הרע נחשבות כאילו מב

[משנ"ב ס"ק ד] בָּדֵי לַעֲמֹד בַּתְפַלָּוּ בקורא בתורה4). 4) אמנם, לקמן (כ קריאת שמע הוא ווכמו שכתב בביה שאומר את הברכו וכשהציבור קורא ולכפול את 'ה' א בשו״ת שבט הל קריאת שמע מ״נ שמע זו יהוד ה׳ מתייחסת לכל רג סיי סא ס״ק יד. יכשקורא קריאת: כתב לקמן (סרי כ ישראל ובשכמל"ו ולענין עניית א בשקוראה לאחר לענות אמן אפיל מי שקרא קריאו נוספת יפסיד תפ סרי נב ס״ק ד) ש שהרי קרא כבר לעמוד לתפילה ו פ"ז תשובה כו). שגם באופן זה ל סי׳ עא ס״ק ד.

משנ"ב ס"ק ו] יצא מיהא ידי ולכן אם עומ (5) חברכות שלפני ס״ק א) שיאמר

[משנ"ב ס"ק ז] קבון קדם שמת

paying attention